

[Korsgaard.]

f. Eks. i Artikler, man kan læse i forskellige dertil indrettede Blade, som siger, at Tillægsbevillingslovforslaget viser Finansministeren som den kloge Finansmand, der selv under disse vanskelige Forhold kan skaffe Balance paa Finansloven —, det Spørgsmaal: Er der reel Balance paa Finansloven, selv om vi medregner de 17 Mill. Kr., som de tre Partier jo er blevet enige om at udskrive i ekstra, direkte Skatter, saa maa Svaret efter min Mening absolut blive nej og atter nej.

I denne Forbindelse vil det være naturligt at stille sig selv det Spørgsmaal, om man overhovedet med Rimelighed kan forlange Balance paa Finansloven under Forhold som dem, vi har, og bliver Spørgsmaalet stillet saaledes, vil jeg for mit Vedkommende svare nej, det kan ikke være rimeligt at forlange Balance; men hvad man kan forlange, og hvad jeg altsaa mener, Rigsdagen bør forlange, er en redelig Opgørelse af, hvorledes egentlig Aarets Driftsbudget har ligget. Og med Hensyn til dette maa jeg paastaa, at det forelagte Forslag ikke i mindste Maade kan gøre Krav paa at være en redelig Opgørelse heraf.

Finansministeren har nu altsaa imidlertid fremlagt Forslaget og har gjort det paa en saadan Maade, at man, hvis man ikke ser en lille Smule nærmere paa det, uvilkaarligt maa tro, at der er Balance paa Finansloven, naar man faar de 17 Mill. Kr., og det tror jo f. Eks. Dagbladet „Politiken“ ogsaa. Finansministeren er imidlertid en meget spøgefuld Mand. Naar han taler saa gravalvorligt, som han gør, skulde man ikke tro, at han virkelig var saa fuld af Spøg, som han dog vist inderst inde maa være; thi efterhaanden opdager man, at han stort set næsten altid siger det modsatte af det, der sker, og som man maa mene, at han til en vis Grad ikke kan have noget imod sker, saa vist som han jo vedbliver at bevare sit Embede.

Vi vil alle huske den Gravalvor, hvorved Finansministeren ved Fremlæggelsen af Finanslovforslaget for 1932—33 gik ind for Kronens Bevarelse som Guldkrone, og ingen vil jo have glemt, at faa Dage efter forlod vi Guldet. Ingen vil være i Tvivl om, at Finansministeren Gang paa Gang har argumenteret for, at hans Parti jo egentlig var det eneste Parti, der gik ind for en nogenlunde højtliggende Krone, og ingen vil være i Tvivl om, at da det kom til Stykket, kunde Finansministeren ogsaa købes, ikke for Penge, nej, han skulde

betale Penge, men han kunde købes med en Lockoutlov eller, maa vi jo hellere sige, en Antilockoutlov. Med den som Betalingsmiddel var det paa Kronespørgsmaalets Omraade tilsyneladende ubegrænset, hvad der kunde opnaas. Naar man til denne Finansministerens mærkelige Optræden: med Gravalvor paa det ene Tidspunkt at sætte ind for en Bevarelse af Kronen paa et meget højt Stade for kort Tid efter ganske at forlade dette Standpunkt, føjer, at ikke alene han, men ogsaa Udenrigsministeren, hvis Gravalvor ingenlunde staar synderlig tilbage for Finansministerens, gik ind for den Betragtning, at Kronens Nedskæring kunde vi ikke gaa med til af Hensyn til England — ja, saa har jeg allerede tidligere paataalt det i Virkeligheden utilbørlige i, at Rigsdagsmænd, endsige Ministre, blander udenlandske Forhold ind i Spørgsmaalet om, hvad vi tør gøre med vort Montvæsen, men det bliver da fuldkommen absurd forfærdende, at disse Mennesker, som gør det, efter kunstigt at have nedskaaret Kronen ganske roligt kan blive siddende paa Ministerbænken, som om det var — naa ja, det var noget, vi sagde!

Jeg mener, som sagt, man skal holde Udlandet udenfor. Jeg tror og vil til det sidste tro paa — jeg kan jo blive overbevist af Kendsgerninger, og saa maa jeg fornuftigvis bøje mig —, at Afgørelsen af, hvor vi vil holde vor Mønt, er noget, der kun vedrører vort Lands indre Forhold. Men to fremragende Ministre som de Herre Bramsnæs og Munch er jo gaaet ind for det stik modsatte, og jeg spørger derfor: Er det virkelig tilladeligt, at man i en politisk Situation som nu ved Folketingsvalget — og for den Sags Skyld ogsaa ved Landstingsvalget — ikke under sig for at sige: det og det kan vi ikke gøre af Hensyn til England, men saa, naar Dagen kommer, og man faar det betalt paa passende Maade — ja, saa er der ikke mere noget, der hedder England?

Kunde man ikke naa dertil, at Udlandet holdtes udenfor den Slags Betragtninger? Jeg tror, som sagt ikke, Udlandet vil blande sig deri, fordi det efter min bedste Overbevisning udelukkende er et indre Anliggende. En Kommission, der i disse Dage har afgivet Betænkning, har ogsaa udtalt, at saaledes er det.

Altsaa, Spørgsmaalet om, hvorvidt Tillægsbevillingsloven, sammenholdt med Finansloven, giver redelige Oplysninger om den finansielle Situation, maa efter min bed-